

колѣнетѣ на господаря си, започнало да реве право въ лицето му, после се извило и седнало въ скута му.

— Помощь! помощь! — завикалъ господарѣтъ, който помислилѣ, че магарето е побѣснѣло.

Дотърчалѣ единѣ слуга съ дебела тояга и наложилѣ добре магарето.

Отъ този день магарето не завиждало на малкото кученце.

— Ха, ха, ха! — смѣли се децата, — когато Езотѣ свършилѣ.

А когато се наканвалѣ да си трѣгне, децата го хващали за дрехата и викали: „Още! Още!“

— Добре, добре — ето чуйте:

— Веднажѣ нѣколко ловци трѣгнали на ловѣ. Най-напредѣ,

на конѣ, вървѣлъ единѣ старикѣ. Отначало всичко отивало добре, но духналѣ вѣтрѣ и ствѣлъ перуката на старчето. Другаритѣ му почнали да се смѣятѣ, че главата му била гола като колѣно. Всички мислили, че старчето ще се ядоса и ще започне да ги ругае но

вмѣсто това, той самѣ се разсмѣлъ, а на края казалѣ:

— Нима е толкова чудно, че чуждата коса не иска да стои на главата ми, когато моята собствена ме е напуснала приди толкова години?

И до като децата се смѣли като луди, Езопѣ скачалѣ и си трѣгвалѣ, защото той нѣмалѣ време да стои дълго при тѣхѣ.

Често господарѣтъ на Езопѣ го викалъ да му забавлява гоститѣ, защото той умѣлъ всѣкога да разказва занимателни приказки.

Веднажѣ той разказалѣ тази:

— Сборили се два пѣтела и добре се изкѣлвали. Победениятѣ пѣтелѣ се сгушилѣ до кѣщата, цѣлъ окървавенѣ, а победителѣтъ, възгорденѣ отъ своя успѣхѣ, се покачилѣ на покрива на кѣщата и закукуригалѣ съ цѣло гърло. Издебналѣ го орелѣ, спусналѣ се, сграбчилѣ го съ якитѣ си нокти и го отнесълѣ.

Затова при сполука не бива да се възгордяваме.

Едмонѣ билѣ много доволенѣ, че ималѣ толкова уменѣ и даровитѣ робѣ. Но все пакѣ, той не далѣ на Езопѣ онова, което най-много желае единѣ робѣ — свобода!

Следѣ време Езопѣ станалѣ прочутѣ човѣкъ. Царѣ Крезѣ го повикалъ и настанилѣ въ своя дворецѣ. Тукѣ нѣкогашниятѣ робѣ прекаралѣ много години и всички се отнасяли съ него като съ най-голѣмѣ гостѣ.

Прев. Чикѣ-Чирикѣ